

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8C/55/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713200555
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2015:5713200555.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu W. I. K. V. S., D. D. W. XXC, Q.- XXXX X., Š., IČO: CHE-100.023.266 právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, P. O. BOX 205 proti žalovanému T. X., L. XX. XX. XXXX, L. J. E., L. Č.. XXXX/XX, P. Č. L. L. C., zastúpenému opatrovníčkou Martinou Ursínyovou, pracovníčkou Okresného súdu Martin, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného - M. X. E. M. G.E. D. D. D. E. J., Š. L. Č.. X, IČO: 42 362 962 právne zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom v Bratislave, Zámocká č. 36 v konaní o zaplatenie sumy 986,00 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je žalobcovi povinný zaplatiť sumu 176,07 Eur spolu s 9,5% úrokom

z omeškania ročne za obdobie od 11.5.2011 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V časti uplatneného nároku na zaplatenie sumy 445,36 Eur spolu s 9,5% úrokom z omeškania ročne od 11.5.2011 do zaplatenia sa žaloba zamietá.

Vo zvyšku uplatneného nároku sa konanie zastavuje.

Žiaden z účastníkov a vedľajší účastník nemajú právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súdne dňa 15. 01. 2013 sa pôvodný žalobca obchodná spoločnosť G. D. D..O..M.. D. D. E. J., Mliekarenská č. 10 proti žalovanému domáhala zaplatenia sumy 986,00 eur, spolu s 8,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 621,43 € od 21. 09. 2008 až do zaplatenia, úroku vo výške 0,05 % denne zo sumy 621,43 € od 21. 09. 2008 až do zaplatenia a náhrady trov konania.

Pôvodný žalobca žalobu odôvodnil tou skutočnosťou, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 10. 04. 2007 bol žalovanému poskytnutý úver splatný v 48 mesačných splátkach vo výške 53,64 €, ktorý žalovaný nezaplatil a žalobcovi dlhuje sumu 621,43 €. Žalovaný sa dostal do omeškania už so splátkou zročnou 20. 09. 2008, v dôsledku čoho vznikol pôvodnému žalobcovi nárok v zmysle článku 12 bod 3 Všeobecných obchodných podmienok veriteľa, nárok okrem zmluvnej pokuty na sankčný úrok vo výške 0,05 % za každý začatý deň omeškania. Pohľadávka pôvodného žalobcu predstavovala sumu 986,00 € a pozostávala z neuhradenej časti úveru, zmluvnej pokuty a odkúpených poplatkov. Pôvodný žalobca sa stal veriteľom predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 12. 12. 2011 žalobca ako postupník s obchodnou spoločnosťou Q. V. Y. S..D.. D. D. E. T., IČO: 35 923 130,

ktorou žalobca nadobudol pohľadávku voči žalovanému vo výške 986,00 € s príslušenstvom spojeným s pohľadávkou.

Dňa 27. 10. 2014 došlo na súd podanie žalobcu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku zo dňa 22. 10. 2014, ktorým navrhol pripustiť zámenu v osobách účastníkov konania na strane žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť G. D. D..O..M., pohľadávku voči žalovanému postúpila na žalobcu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 31. 01. 2014. Súčasne novo vstupujúci účastník do konania oznámil, že súhlasí so vstupom do konania na strane žalobcu.

Zámenu v osobách účastníkov konania na strane žalobcu potom súd pripustil uznesením sp. zn. 8C/55/2014 zo dňa 03. 12. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 08. 01. 2015. Ešte pred tým podaním zo dňa 13. 11. 2014, ktoré na súd došlo 18. 11. 2014 zahlásil vstup do konania vedľajší účastník uvedený v záhlaví tohto rozsudku.

Nový žalobca podaním z 12. 02. 2015 na súd došlým 16. 02. 2015 zobral žalobu späť v časti, kde sa domáhal zmluvných pokút a poplatkov, spolu vo výške 364,57 € a požadoval, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu sumu 621,43 € spolu s 9,5 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 11. 05. 2011 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vyčíslené. Z tohto podania vyplynulo, že vo všetkých ostatných častiach berie nový žalobca žalobu späť. Žalobca si uplatnil právo na úrok z omeškania v zákonnej výške z nesplatenej istiny pôžičky odo dňa nasledujúceho po dni, kedy prirodzeným spôsobom nastala konečná splatnosť úveru, teda od 11. 05. 2011 do zaplatenia. Uviedol, že žalovanému bola poskytnutá pôžička na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 10. 04. 2007, uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou Q. V. Y. S.. D.. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Na základe predmetnej zmluvy si zmluvné strany presne vymedzili splatenie pôžičky v pevne stanovenej lehote do 4 rokov od splatnosti prvej mesačnej splátky, to znamená od 10. 05. 2007 do 10. 05. 2011, kedy nastala konečná splatnosť pôžičky prirodzeným spôsobom. Právny predchodca žalobcu zmluvný vzťah založený zmluvou o pôžičke žiadnym spôsobom neukončil to znamená, že žalovanému nepredložil ani výpoveď ani odstúpenie od zmluvy. Preto žalobca vyslovil názor, že pokiaľ je v úverovej zmluve dohodnuté splácanie úveru v splátkach, nejedná sa o čiastočné plnenie ale o jedno plnenie, ktorého úhrada bolo dohodnutá v splátkach a preto je lehotou splatnosti lehota na splatenie celého úveru, v tomto prípade to bol deň 10. 05. 2011. Až nasledujúcim dňom sa žalovaný dostal do omeškania a od tohto okamihu začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva, nakoľko právo požadovať vrátenie nesplatenej časti úveru od žalovaného, mohol nový žalobca vykonať až odo dňa nasledujúceho po končenej splatnosti úveru.

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/54/2007 zo dňa 17. 06. 2008. Z tohto právneho záveru žalujúca strana odvodila, že pohľadávka žalobcu uplatnená žalobou nie je premlčaná.

Žalovaný sa k žalobe nevyjadril, pretože sa mu ju nepodarilo doručiť do vlastných rúk, keďže sa nezdržiava v mieste svojho trvalého bydliska a iné miesto jeho pobytu sa súdu nepodarilo zistiť napriek šetreniam, ktoré súd v tomto smere vykonal. Súd preto žalovanému ustanovil opatrovníčku pre konanie podľa § 29 ods. 2 O. s. p., ktorá potom žalovaného v konaní zastupovala.

Listom zo dňa 05. 02. 2015 sa vyjadril k žalobe vedľajší účastník. V tomto vyjadrení vedľajší účastník poukázal na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi pôvodným veriteľom a žalovaným, a ustanovenia Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z.. Poukázal najmä na ustanovenie § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o pôžičke v zmysle, ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Po preskúmaní úverovej zmluvy vedľajší účastník konštatoval, že zmluva neobsahuje poplatky a úroky, ktoré je oprávnený veriteľ od dlžníka požadovať a navyše nemá presné označenie zmluvných strán. Nie je z nej totiž zrejmé, kto uzavrel so spotrebiteľom zmluvu. Poukázal aj na skutočnosť, že Všeobecné obchodné podmienky, ktoré tvoria prílohu zmluvy a majú sa stať súčasťou zmluvy sú netransparentné, nakoľko boli spísané menším písmom ako základné

zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zmluvné zložky. Keďže zmluva neobsahuje náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, je poskytnutý úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Z tohto dôvodu by si žalobca nemohol uplatňovať v tomto konaní ani len úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, čo by znamenalo, že žalovaný by bol povinný vrátiť len istinu úveru vo výške 2 467,47 €. Žalovaný vrátil žalobcovi sumu 1 483,64 €, čo vyplýva z prehľadu platieb, čiže ostala mu povinnosť vrátiť sumu 983,83 €, čím zanikla povinnosť žalovaného vrátiť finančné prostriedky v celej žalovanej sume.

Podľa názoru vedľajšieho účastníka bola otázna aj skutočnosť vzniku zmluvy a to s poukazom na ust. § 43a Obč. zák. a konštatoval, že možno mať dôvodné pochybnosti o vzniku zmluvy s ohľadom na označenie subjektu poskytujúceho úver a na určitosť návrhu, čiže akceptácie. Navyše právny zástupca vedľajšieho účastníka vzniesol námietku premlčania, pričom poukázal na ust. § 103 Obč. zák. a konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal návrh na súd až 15. 01. 2013 po uplynutí premlčacej doby, ktorá podľa jeho názoru mala začať plynúť odo dňa splatnosti nezaplatenej splátky, je jeho nárok premlčaný.

Na záver vedľajší účastník vzniesol aj námietku neplatnosti prevodu pohľadávky na žalobcu, ktorý je označený v záhlaví tohto rozsudku. Uviedol, že k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému došlo už viackrát a postúpenie pohľadávky až na postupníka so sídlom v Švajčiarsku objektívne znamená minimálne sťaženie garancií žalovaného a nebezpečenstvo, že spotrebiteľa odradí od uplatňovania si svojho práva od subjektu so sídlom na takomto mieste. Postúpenie pohľadávky podľa jeho názoru bolo výkonom práv, ktoré sa prieči dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 Obč. zák. a z tohto dôvodu je už samotná zmluva o postúpení pohľadávok neplatná pre rozpor s dobrými mravmi. V dôsledku tejto skutočnosti žalobca nemá vecnú legitimitáciu na uplatňovanie nároku v spore.

Na pojednávaní dňa 12. 03. 2015, ktoré súd vykonal v neprítomnosti zástupcov účastníkov a vedľajšieho účastníka, súd sa oboznámil s vyššie uvádzanými podaniami účastníkov konania a vedľajšieho účastníka a súčasne pripustil zmenu žaloby v sadzbe úroku z omeškania tak, ako vyplývala z podania žalobcu zo dňa 12. 02. 2015, ktorým súčasne žalobca zobrať sčasti žalobu späť.

S prihliadnutím na vykonané dokazovanie potom súd rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 621,43 € spolu 9,5 % úrokom z omeškania ročne od 11. 05. 2011 do zaplatenia.

Vo zvyšku uplatneného nároku, ktorého sa týkalo späťvzatie žaloby potom súd v rozsudku konanie zastavil podľa ust. § 96 ods. 1 tretia veta O. s. p.

Na pojednávaní dňa 12. 03. 2015 súd vykonal dokazovanie čítaním listín účastníkmi pripojených do súdneho spisu, a takto vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci:

Obchodná spoločnosť Q. V. Y. S..D.. D. D. E. T. uzavrela dňa 10. 04. 2007 so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o poskytnutí pôžičky, na základe ktorej žalovanému poskytla pôžičku vo výške 50 000 Sk, čiže 1 659,70 €, ktorú mal žalovaný splácať 48 mesačnými splátkami vo výške 1 616 Sk, čiže 53,64 € pri dohodnutej RPMN 26,19 % ročne. Základná časť zmluvy neobsahovala žiadnu zmienku o úrokoch a poplatkoch, ktoré je žalovaný povinný veriteľovi zaplatiť. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky poskytovateľa pôžičky. Splátky pôžičky mali byť zročné k 20-temu dňu v mesiaci a žalovaný mal začať pôžičku splácať v nasledujúcom mesiaci teda 20. 05. 2007 a pri počte 48 splátok mala byť pôžička zaplatená k 20. 04. 2011.

Je nepochybné, že žalovaný bol v zmluve o pôžičke identifikovaný ako fyzická osoba nepodnikateľ a je teda zrejmé, že pôžička podliehala režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov. V tom čase ustanovenie § 4 ods. 5 citovaného zákona stanovovalo, že od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve

o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva o poskytnutí pôžičky nemala žiadne ustanovenia o požadovaných úrokoch a poplatkoch nastala situácia, podľa presvedčenia súdu, že pôvodný veriteľ ale ani jeho právni nástupcovia, ktorí sa stali veriteľmi vo vzťahu k žalovanému na základe vyššie uvádzaných zmlúv o postúpení pohľadávok, nemohli proti žalovanému požadovať úroky a poplatky, v dôsledku čoho, podľa presvedčenia súdu, žalovanému vznikla povinnosť vrátiť len sumu, ktorú si požičal, teda 1 659,70 €. Za takýchto okolností pri 48 splátkach istiny nenavýšených o úroky a poplatky, bola výška splátky, podľa presvedčenia súdu 34,58 €.

Z prehľadu o splácaní pôžičky súd zistil, že žalovaný na úhradu pôžičky celkovo zaplatil sumu 1 483,63 €, z čoho vyplýva, že na istine, keďže nebol produkovaný dôkaz, že by bol ku dňu vyhlásenia rozsudku zaplatil sumu vyššiu dlhoval potom sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou 1 659,70 a sumou 1 483,63 €, ktorú žalovaný zaplatil, čo predstavuje sumu 176,07 €.

Súd rozhodoval v čase, keď platilo ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Z tejto skutočnosti vyplýva, že súd potom musel ex officio, čiže z úradnej povinnosti prihliadať na prípadné premlčanie nároku veriteľa vo vzťahu k žalovanému.

Žaloba bola podaná 15. 01. 2013, preto súd dospel k presvedčeniu, že vzhľadom na splatnosť splátok k 20-temu dňu v mesiaci boli nepremilčané splátky, ktoré sa stali zročnými v čase od 20. 01. 2010 do 20. 04. 2011, kedy mala byť uhradená posledná splátka, čo predstavuje celkovo sumu 553,28 €. Keďže ale ako súd konštatoval rozdiel medzi istinou, ktorá bola žalovanému poskytnutá a sumou, ktorú zaplatil právnym predchodcom žalobcu, predstavuje sumu 176,07 € je zrejmé, že len v tejto výške je nárok žalobcu na splatenie zvyšku pôžičky dôvodný.

Súd preto dospel k presvedčeniu, že žalobcovi možno priznať len nesplatenú časť istiny, ktorá predstavuje súčasne necelých 6 posledných splátok istiny. Súd preto žalobcovi priznal len tento nárok, teda sumu 176,07 € titulom nezaplatenej časti istiny pôžičky a vo zvyšku uplatneného nároku, teda v sume 445,36 €, ktorá suma predstavuje rozdiel do sumy 621,43 €, ktorú žalobca požadoval, žalobu zamietol.

Nárok žalobcu na zaplatenie pôžičky, ktorá bola spotrebiteľským úverom nachádza právnu oporu v ust. § 497 a nasl. Obch. zák. zákon č. 513/1991 Zb., ktoré poskytujú základný právny rámec pre úpravu úverovej zmluvy.

Podľa § 497 Obch. zák., zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úveru súd žalobcovi priznal aj nárok na úroky z omeškania v limite, ktorý predstavujú občianskoprávne predpisy, pričom nárok žalobcu na úroky z omeškania nachádza právnu oporu v ust. § 369 ods. 1 Obch. zák. účinného v čase omeškania žalovaného s poslednými splátkami. Keďže žalovaný bol spotrebiteľom mohol od neho veriteľ požadovať úroky z omeškania v limitoch, ktoré predstavovali občianskoprávne predpisy, v tomto prípade ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho

zákonníka. Výška úroku z omeškania je o 8 % bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

V čase, od ktorého žiadal žalobca úroky z omeškania, teda od 11. 05. 2011 bol už žalovaný v omeškani s úhradou celej tejto sumy, nakoľko ako súd konštatoval vyššie podľa prepočtov súdu, žalovaný mal splácať dlh v období od 20. 05. 2007 do 20. 04. 2011.

Súd sa nestotožnil s tvrdeniami vedľajšieho účastníka o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, čím by sa malo podľa tvrdenia vedľajšieho účastníka zhoršiť postavenie žalovaného ako spotrebiteľa a to z toho dôvodu, že v čase postúpenia pohľadávky na obchodnú spoločnosť so sídlom vo Švajčiarsku, teda žalobcu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku podľa presvedčenia súdu žalovaný nemal žiadne nároky, ktoré by mohol vo vzťahu k tomuto žalobcovi uplatňovať a k postúpeniu pohľadávky, došlo podľa presvedčenia súdu platne podľa ust. § 524 a nasl. Obč. zák. o čom svedčí zmluva uzavretá medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a žalobcom uvedeným v záhlaví tohto rozsudku ako postupníkom zo dňa 31. 01. 2014.

Táto zmluva bola síce uzavretá podľa jej základných ustanovení podľa § 269 ods. 2 Obch. zák., teda ako innominátna zmluva, svojim charakterom je ale zmluvou o postúpení pohľadávky v zmysle § 524 a nasl. Obč. zák. (zák. č. 40/1964 Zb.) a na základe tejto zmluvy sa stal žalobca označený v záhlaví tohto rozsudku veriteľom pohľadávky vo vzťahu k žalovanému.

S prihliadnutím na vyššie uvedené súd zamietol aj nárok žalobcu na úroky z omeškania požadované z istiny, ktorá podľa presvedčenia súdu žalobcovi nepatrí, teda z istiny 445,36 €, tak ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p.. Ani jeden z účastníkov konania vrátane vedľajšieho účastníka nebol v konaní plne úspešný a preto súd o trovách konania rozhodol tak, že ani jeden z nich nemá proti tomu druhému nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.